

OK

Rep. Nr. 03/19

*

NB-003-17
E/09053900

*

Tegensprekelijke
eindbeslissing van 22
januari 2019

*

Beroep tegen de
beslissing van de Kamer
van eerste aanleg van 17
oktober 2016

*

VAN RECHTSWEGE
UITVOERBAAR BIJ
VOORRAAD
NIETTEGENSTAANDE
CASSATIEBEROEP

KAMER VAN BEROEP die kennis neemt van de zaken die in het Nederlands moeten worden behandeld, ingesteld bij de Dienst voor geneeskundige evaluatie en controle van het Rijksinstituut voor ziekte- en invaliditeitsverzekering, bij artikel 144 van de wet betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen, gecoördineerd op 14 juli 1994.

BESLISSING

In de zaak van : Mevr. A..., verpleegkundige, wonende te XXXX,

Appellante, die wordt vertegenwoordigd door mr. B...
loco mr. C..., advocaat met kantoor te XXXX.

Tegen : RIZIV - Dienst voor geneeskundige evaluatie en controle, openbare instelling van sociale zekerheid, met zetel te 1150 Brussel, Tervurenlaan 211,

Geïntimeerde, voor wie zijn verschenen, mevr. D...,
verpleegkundige-controleur, en dhr. E..., attaché,
ambtenaren bij geïntimeerde.

*
* *
*

Op de openbare terechtzitting van 23 oktober 2018 heeft geen enkele partij de toepassing gevraagd van artikel 18, § 2, tweede lid, van het koninklijk besluit van 9 mei 2008 tot bepaling van de werkingsregels en het Procedurereglement van de Kamers van eerste aanleg en van de Kamers van beroep bij de Dienst voor geneeskundige evaluatie en controle van het RIZIV.

*
* *

VOORGAANDEN IN DE PROCEDURE:

Gelet op de gedingstukken, in het bijzonder:

- het dossier van de Dienst voor Geneeskundige Evaluatie en Controle;
- de bestreden beslissing van de Kamer van eerste aanleg van 17.10.2016;
- het verzoekschrift tot hoger beroep van 06.03.2017, ontvangen ter griffie van de Kamer van beroep op 07.03.2017;
- de conclusies voor de geïntimeerde van 05.05.2017, neergelegd ter griffie van de Kamer van beroep op 05.05.2017;
- de tussenbeslissing van de Kamer van beroep van 02.03.2018;
- de beroepsconclusies voor de geïntimeerde van 29.03.2018, neergelegd ter griffie van de Kamer van beroep op 29.03.2018;
- de syntheseconclusie voor de appellante van 15.04.2018, neergelegd ter griffie van de Kamer van beroep op 18.04.2018;

Werden gehoord op de openbare terechtzitting van 23 oktober 2018:

- mr. B... loco mr. C... in de uiteenzetting van de middelen namens de appellante;
- dhr. E... in de uiteenzetting van het juridische standpunt namens de geïntimeerde;
- mevr. D... in de medisch-technische toelichting bij het dossier namens de geïntimeerde.

De debatten, gevoerd in het Nederlands, werden daarna gesloten, de zaak werd in beraad genomen en voor uitspraak gesteld op de openbare terechtzitting van 27 november 2018. Wegens verder beraad werd de uitspraak verdaagd naar de openbare terechtzitting van heden.

1. De tenlasteleggingen

De Dienst voor Geneeskundige Evaluatie en Controle (DGEC) bij het RIZIV heeft een onderzoek ingesteld naar de realiteit en conformiteit van de verstrekkingen die door mevr. A... als zelfstandig thuisverpleegster zijn aangerekend aan de verplichte ziekteverzekering.

Er werden haar betreffende de periode van 01/12/2007 tem 31/10/2008 (datum van ontvangst bij verzekeringsinstelling) drie inbreuken ten laste gelegd :

Tenlastelegging 1:

Het opstellen, laten opstellen, afleveren of laten afleveren van reglementaire documenten wanneer de verstrekkingen niet werden verleend of afgeleverd.

Aan A... werd tenlastegelegd dat zij bij 2 verzekerden 313 verstrekkingen ten onrechte heeft aangerekend voor een totaal bedrag van 11.138,82 euro.

<i>Verstrekking</i>	<i>Aantal</i>	<i>Bedrag</i>
425294	164	4.737,74
425692	149	6.401,08

Tenlastelegging 2:

Het opstellen, laten opstellen, afleveren of laten afleveren van reglementaire documenten betreffende de nomenclatuurnummers 425294 of 425692 (forfait B) daar waar niet voldaan is aan de bepalingen van artikel 8, § 1, 1° II en 2° II (fysieke afhankelijkheidstoestand).

Er werd volgens de DGEC vastgesteld dat bij 5 verzekerden 1022 verstrekkingen ten onrechte werden aangerekend voor een bedrag, na toepassing van de verschilregel, van 22.514,40 euro.

<i>Verstrekking</i>	<i>Aantal</i>	<i>Bedrag</i>	<i>Bedrag na verschilregel</i>
425294	746	19.741,6	14.589,11
425692	276	10.591,5	7.925,29
	1022	30.333,1	22.514,4

Tenlastelegging 3:

Het opstellen, laten opstellen, afleveren of laten afleveren van reglementaire documenten betreffende nomenclatuur-nummers 425294 of 425692 (forfait B) daar waar niet voldaan is aan artikel 8, § 5 van de nomenclatuur.

Op die grond werd tenlastegelegd dat er bij 1 verzekerde 278 verstrekkingen ten onrechte werden aangerekend voor een bedrag van 9.268,68 euro.

<i>Verstrekking</i>	<i>Aantal</i>	<i>Bedrag</i>
425294	190	5.486,36
425692	88	3.782,32

2. De beslissing van de Kamer van eerste aanleg van 17 oktober 2016

2.1. Bij verzoekschrift van 20 december 2010, neergelegd ter griffie van de Kamer van eerste aanleg, vroeg de DGEC om mevrouw A... krachtens artikel 142, § 1, 1° en 2° van de ZIV-wet 1994 te veroordelen tot de terugbetaling van de waarde van de ten onrechte aangerekende verstrekkingen, in totaal begroot op 36.156,77 euro.

Omdat hiervan reeds 4.639,86 euro werd terugbetaald, werd de terug te vorderen som herleid tot 31.516,91 euro.

De DGEC vroeg tevens om mevrouw A... krachtens hetzelfde artikel te veroordelen tot het betalen van een administratieve geldboete van 23.647,79 euro, samengesteld uit:

- een boete van 100 % of 11.138,82 euro voor de niet-uitgevoerde prestaties;
- een boete van 50 % of 12.508,97 euro voor de niet-conforme tenlasteleggingen (overscoring).

2.2. Mevrouw A... werd in het kader van deze procedure aanvankelijk bijgestaan door een raadsman, die conclusies heeft neergelegd op 1 oktober 2015.

De zaak werd opgeroepen ter openbare zitting van de Kamer van eerste aanleg van 19 september 2016.

In antwoord hierop liet de raadsman van mevrouw A... weten dat hij sinds oktober 2015 geen verdere instructies mocht ontvangen en dat hij zich genoodzaakt zag niet meer op te treden.

Op de zitting van 19 september 2016 werd de zaak behandeld bij verstek van mevrouw A....

2.3. Bij beslissing van 17 oktober 2016, gewezen bij verstek, verklaarde de Kamer van eerste aanleg de vorderingen van de DGEC bij het RIZIV ontvankelijk en gegrond.

Mevrouw A... werd bij deze beslissing veroordeeld tot de terugbetaling aan het RIZIV van het bedrag van 31.516,91 euro (als saldo).

Zij werd tevens veroordeeld tot betaling aan het RIZIV van een administratieve geldboete van 23.647,79 euro.

Deze beslissing werd ter kennis gebracht aan mevrouw A... bij internationale aangetekende brief van 19 oktober 2016.

*

3. De vorderingen in hoger beroep

3.1. Bij verzoekschrift, gedateerd 5 maart 2017 en neergelegd ter griffie van de Kamer van beroep op 7 maart 2017, heeft mevrouw A... (de appellante) beroep aangetekend tegen de voormelde beslissing van de Kamer van eerste aanleg.

Zij vroeg het hoger beroep toelaatbaar, ontvankelijk en gegrond te verklaren, derhalve de beslissing van de eerste rechter te vernietigen en opnieuw rechtdoende:

In hoofdorde:

Te zeggen voor recht dat de opgelegde administratieve boete ongrondwettig is.

In elk geval te horen als getuigen: mevrouw F..., de heer G... en de heer H...;

Kosten als naar recht.

In ondergeschikte orde:

De volgende prejudiciële vraag aan het Grondwettelijk Hof te stellen:

"Schendt artikel 142 § 1, 1° en 2° van Wet betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen, gecoördineerd op 14 juli 1994, (BS 27 augustus 1994), de artikelen 10 en 11 van de Grondwet in zoverre:

1. *de administratieve overheid die de geldboete oplegt, de wettigheid van de gecoördineerde ZIV-wet niet kan controleren, met toepassing van artikel 159 van de Grondwet, terwijl de justitiële rechter wel die bevoegdheid heeft?*
2. *de administratieve overheid die de geldboete oplegt, geen vraag kan stellen aan het Grondwettelijk Hof over de bestaanbaarheid van een wetskrachtige norm met de Grondwet en met de bevoegdheidsverdelende regels, terwijl de justitiële rechter wel die bevoegdheid heeft?*
3. *de administratieve overheid die de geldboete oplegt, geen toepassing kan maken van de wet van 29 juni 1964 betreffende de opschorting, het uitstel en de probatie (BS 17 juli 1964), terwijl de justitiële rechter wel die bevoegdheid heeft? "*

In elk geval te horen als getuigen: mevrouw F..., de heer G... en de heer H...;

Kosten als naar recht.

In uiterst ondergeschikte orde:

Verzoekster de gunst van de opschorting toe te staan;

In elk geval te horen als getuigen: mevrouw F..., de heer G... en de heer H...;

Kosten als naar recht.

*

De voormelde vorderingen werden bij conclusie neergelegd na de tussenbeslissing van de Kamer van beroep van 2 maart 2018 gehandhaafd.

De appellante handhaaft ook de middelen weergegeven in het verzoekschrift tot hoger beroep, die kunnen worden samengevat als volgt.

De appellante merkt vooraf op dat de beroepstermijn ter zake niet is aangevangen, aangezien zij geen betekening van de beslissing van de Kamer van eerste aanleg op haar woonplaats mocht ontvangen. De stukken die door de geïntimeerde na de tussenbeslissing van 2 maart 2018 zijn voorgelegd, tonen volgens haar nog steeds niet aan dat zij persoonlijk kennis heeft genomen van deze zending.

Ten gronde stelt de appellante dat de administratieve geldboete ongrondwettig is omdat zij voor de Kamer van beroep niet ten volle haar rechten kan uitoefenen doordat o.a. de gunst van het uitstel niet zou kunnen worden verleend.

Daarenboven worden de vastgestelde inbreuken betwist omdat zij afhangen van verklaringen van personen met een respectabele leeftijd, waarvan niet kan worden gezegd dat zij nog permanent beschikken over de volledige controle over het bewustzijn.

3.2. De DGEC bij het RIZIV (de geïntimeerde) heeft op 5 mei 2017 conclusies neergelegd ter griffie van de Kamer van beroep.

De geïntimeerde vroeg onder voorbehoud van aanvullende conclusies:

In hoofdorde:

het beroep onontvankelijk te verklaren wegens laattijdigheid.

In ondergeschikte orde:

het beroep minstens ongegrond te verklaren.

De voormelde vorderingen worden gehandhaafd bij conclusie neergelegd door de geïntimeerde na de tussenbeslissing van de Kamer van beroep van 2 maart 2018.

De geïntimeerde stelt in hoofdorde dat het hoger beroep van de appellante manifest laattijdig is.

Hij wijst er op dat de beroepstermijn van één maand aanvangt vanaf de kennisgeving van de beslissing en dat deze kennisgeving gebeurde bij aangetekende brief van 19 oktober 2016, gericht aan het officieel verblijfadres van de appellante zoals vermeld in het Rijksregister.

De geïntimeerde voegt hieraan toe dat de brief door de postdiensten niet werd teruggestuurd en dus wel degelijk werd afgeleverd, en dit in tegenstelling tot de aanmaning tot betaling die haar werd toegestuurd bij aangetekende brief van 22 december 2016 en die werd terugbezorgd wegens vertrek van de appellante zonder gekend adres.

In antwoord op de vragen die bij tussenbeslissing van de Kamer van beroep van 2 maart 2018 zijn gesteld omtrent het ontvangstbewijs, stelt de geïntimeerde dat er geen ontvangstbewijs werd meegezonden, maar dat het normdoel werd bereikt. Daartoe beroept hij zich op de gegevens van BPost betreffende de aflevering van de zending te XXXX.

De geïntimeerde betwist ondergeschikt dat er enige reden is om te besluiten tot de ongrondwettigheid van de administratieve geldboete. Hij stelt dat de Kamer van eerste aanleg en de Kamer van beroep krachtens de ZIV-wet in de mogelijkheid zijn om deze boete met uitstel op te leggen en dat het gebrek aan mogelijkheid tot opschorting geen reden is om te gewagen van een schending van de Grondwet.

De geïntimeerde stelt dat de inbreuken bovendien afdoende bewezen zijn en dat de leeftijd van de verzekerden op zich geen reden is om aan de bewijswaarde van de afgelegde verklaringen te moeten twijfelen.

*

4. Bespreking

4.1. De ontvankelijkheid van het hoger beroep

4.1.1. De termijn om hoger beroep aan te tekenen bedraagt krachtens artikel 156, § 2 van de ZIV-wet 1994 één maand te rekenen vanaf de kennisgeving van de beslissing van de Kamer van eerste aanleg.

Overeenkomstig artikel 156, § 2 van de ZIV-wet 1994 loopt de beroepstermijn "*vanaf de eerste werkdag die volgt op deze waarop de aangetekende zending met ontvangstbewijs werd aangeboden in de woonplaats van de bestemming of, in voorkomend geval, in zijn verblijfplaats, of in zijn gekozen woonplaats*".

4.1.2. De appellante stelt dat de beroepstermijn geen aanvang heeft genomen omdat zij geen betekening van de beslissing van de Kamer van eerste aanleg heeft ontvangen op haar woonplaats en enkel via de curator

(van haar vennootschap in faling) op de hoogte is gesteld van deze beslissing.

De geïntimeerde stelt dat de beslissing van de Kamer van eerste aanleg ter kennis werd gebracht van de appellante bij internationale aangetekende brief van 19 oktober 2016 (stuk 1 dossier geïntimeerde)

Deze brief werd gericht aan het volgende adres : XXXX. Dit stemt volgens de geïntimeerde overeen met de verblijfplaats waarop zij volgens het Rijksregister vanaf 17 maart 2016 tot 23 maart 2017 was ingeschreven.

4.1.3. In antwoord op de vragen gesteld bij tussenbeslissing van de Kamer van beroep van 2 maart 2018 bevestigt de geïntimeerde dat de internationale aangetekende zending van 19 oktober 2016 werd verstuurd zonder ontvangstbewijs.

Dit strookt niet met de bij wet bepaalde wijze van kennisgeving, nl. een aangetekende zending met ontvangstbewijs, die moet toelaten om na te gaan op welke datum de aangetekende zending werd aangeboden in de woon- of verblijfplaats van de bestemming.

De geïntimeerde brengt hiertegen in dat dit laatste aan de hand van het volgsysteem (track and trace) van Bpost kon worden achterhaald en verwijst daartoe naar het stuk 6 van haar stukkenbundel.

Volgens de gegevens vermeld op dit stuk 6 is de zending met de barcode zoals vermeld op het bewijs van aangetekende verzending (stuk 1 dossier geïntimeerde), op 2 november 2016 omstreeks 10:13 geleverd te "XXXX". Dat dit effectief is gebeurd op de woon- of verblijfplaats van de appellante kan hieruit niet worden afgeleid. Vooreerst is de aanwijzing van "XXXX" als de plaats van levering al te vaag om te besluiten dat het om deze woon- of verblijfplaats gaat. Bovendien werd bij dezelfde zending tegelijk opgegeven "*je pakje is momenteel onderweg naar België*", hetgeen eens te meer vragen doet rijzen over de effectieve aflevering op het juiste adres.

Om dit laatste alsnog aan te tonen, verwijst de geïntimeerde naar de mail van de klantendienst van BPost van 29 maart 2018, waarin is vermeld "*Mijn onderzoek heeft uitgewezen dat uw zending op 02/11/2016 werd geleverd bij de bestemming*" (cf. stuk 27 dossier van de rechtspleging).

Ook dit laat echter niet toe om met zekerheid te besluiten of en wanneer de kennisgeving conform de wettelijke bepalingen werd aangeboden aan de woon- of verblijfplaats van de appellante. Op welk onderzoek of document de conclusie is gesteund dat de zending is geleverd, is vooreerst de vraag. Bovendien blijft het onduidelijk waarom er in het volgsysteem tegelijk genoteerd is dat de zending onderweg is naar België.

Op grond van de voormelde overwegingen besluit de Kamer van beroep dat de geïntimeerde er niet in slaagt om aan te tonen dat de kennisgeving van

de bestreden beslissing van de Kamer van eerste aanleg is gebeurd op de bij wet bepaalde wijze, noch dat het normdoel werd bereikt.

Bijgevolg kan ook niet worden vastgesteld of en wanneer de beroepstermijn zou zijn ingegaan, noch dat het hoger beroep zou zijn aangetekend na het verstrijken van deze termijn.

Het hoger beroep kan ontvankelijk verklaard worden.

4.2. De gegrondheid van het hoger beroep

4.2.1. De tenlasteleggingen

4.2.1.1. De appellante voert in het kader van het hoger beroep geen betwisting meer over de tweede tenlastelegging.

De eerste en derde tenlastelegging worden wel betwist. Zij werden naar het oordeel van de appellante ook niet afdoende bewezen.

Zij stelt met name dat het niet opgaat om de beoordeling door het RIZIV te laten afhangen van de verklaringen van personen met een respectabele leeftijd, waarvan niet met zekerheid kan worden gezegd dat zij nog permanent over de volle controle van hun bewustzijn beschikken. De appellante vraagt dat deze personen als getuige zouden worden verhoord.

Dit verweer kan echter niet worden bijgetreden.

4.2.1.2. De eerste tenlastelegging betreft de dagelijkse aanrekening van het forfait B zonder dat de overeenstemmende prestaties werden uitgevoerd.

Deze tenlastelegging wordt door de geïntimeerde gesteund op de verklaringen van de verzekerden G... en H....

Deze verklaringen betreffen eenvoudige feiten en werden zeer duidelijk en formeel afgelegd.

De heer G verklaarde op 2 oktober 2009 dat de thuisverpleging nooit kwam op zaterdag, zondag of een feestdag en dat hij op die dagen zichzelf diende te wassen. Hij laat bovendien noteren : "*Ik ben dit heel zeker*". Hij was alsdan 73 jaar.

De heer H... verklaarde op 3 september 2009 dat de appellante elke donderdagvoormiddag langskwam om hem te wassen en dat hij de andere dagen zichzelf waste. Hij was alsdan 75 jaar.

Dat er omwille van hun respectabele leeftijd of een andere reden, enige aanleiding is om aan deze verklaringen te twijfelen, blijkt niet.

De Kamer van beroep moet vaststellen dat de appellante destijds overigens minstens ten aanzien van de heer H... diende te erkennen dat hij enkel op

donderdag een toilet toegediend kreeg. Zij verklaarde op 19 november 2009 immers zelf dat zij niet dagelijks langsging, maar enkel op dinsdag, donderdag en vrijdag of zaterdag. Bovendien bevestigt zij dat de patiënt enkel op donderdag volledig werd gewassen, terwijl het op de andere dagen enkel om de voeten ging.

Gelet op de voormelde verklaringen van de verzekerden en van de appellante, besluit de Kamer van beroep dat de onterechte dagelijkse aanrekening van het forfait B ten aanzien van de voormelde verzekerden vaststaat.

4.2.1.3. Ook ten aanzien van de derde tenlastelegging kan het verweer van de appellante niet worden bijgetreden.

Deze tenlastelegging houdt in dat het forfait B werd aangerekend, terwijl er niet voldaan werd aan de voorwaarde van een dagelijks toilet zoals bepaald in artikel 8, § 5 van de nomenclatuur.

Hierover is de betrokken verzekerde, mevrouw F..., zeer duidelijk in haar verklaring van 2 oktober 2009. Zij liet met name optekenen dat de appellante 1 maal per dag bij haar thuis langskwam om *“naar mij te kijken en een babbeltje te doen”*. Zij voegt hieraan toe : *“Ik ben nooit gewassen geweest door de verpleegkundigen. Dit was niet nodig, ik kon dit nog zelf. Ik ben dit heel zeker”*.

Mevrouw F... was op dat ogenblik 86 jaar. Dat haar leeftijd of enige andere reden, aanleiding zou moeten geven tot twijfel over de voormelde feiten, blijkt echter niet.

De tenlastelegging werd aan de hand van dit verhoor dan ook afdoende aangetoond.

4.2.1.4. Op grond van de voormelde overwegingen besluit de Kamer van beroep dat de eerste en derde tenlastelegging afdoende bewezen zijn.

Zij werden gestaafd aan de hand van de duidelijke verklaringen die destijds door de betrokken verzekerden zijn afgelegd.

Dat er enige reden is om aan de inhoud van deze verklaringen te moeten twijfelen, blijkt niet. Dat de verzekerden enig belang hadden om de werkelijkheid geweld aan te doen, evenmin.

De Kamer van beroep acht zich voldoende voorgelicht door de afgelegde verklaringen, zodat een getuigenverhoor of andere onderzoeksmaatregel niet dienend voorkomt (cf. art. 915 Ger. W.).

Gezien alle tenlasteleggingen te weerhouden zijn, werd door de Kamer van eerste aanleg terecht besloten dat de appellante de waarde van de onterecht aangerekende verstrekkingen moet terugbetalen.

Het totale bedrag werd conform de berekening voorgelegd door de geïntimeerde bepaald op € 36.156,77 en wordt cijfermatig niet betwist (cf. de synthesesnota NA 2010/37).

Ingevolge de terugbetaling van het bedrag van € 4.639,86 door de appellante, werd het nog verschuldigde saldo in de beslissing van de Kamer van eerste aanleg terecht bepaald op € 31.516,91.

Deze beslissing kan worden bevestigd.

4.2.2. De administratieve geldboete

4.2.2.1. De Kamer van eerste aanleg heeft bij beslissing van 17 oktober 2016 een administratieve geldboete opgelegd van 100 % voor de niet-uitgevoerde prestaties en van 50 % voor de niet-conforme prestaties.

Het bedrag werd van de boete aldus in totaal bepaald op € 23.647,79.

De appellante betwist deze beslissing omdat de boete ongrondwettig zou zijn en er minstens aanleiding is om een prejudiciële vraag te stellen aan het Grondwettelijk Hof.

Dit verweer kan echter niet worden gevolgd.

4.2.2.2. Ter staving van de ongrondwettigheid van de administratieve geldboete verwijst de appellante naar het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 25/2016 van 18 februari 2016.

Bij dit arrest werd geoordeeld dat artikel 45 van het Brussels Wetboek van inspectie, preventie, vaststelling en bestraffing van milieumisdrijven en milieuaansprakelijkheid, strijdig is met het gelijkheidsbeginsel in zoverre het niet de mogelijkheid biedt om een administratieve geldboete met uitstel op te leggen.

De appellante stelt dat haar deze mogelijkheid evenmin wordt geboden, terwijl dit bij vervolging voor de correctionele rechtbank, wel het geval zou zijn.

Deze stelling berust echter op een onvolledige lezing van de ter zake geldende wettelijke bepalingen, die wel degelijk de mogelijkheid bieden om een administratieve geldboete met uitstel op te leggen aan de appellante.

Artikel 157 van de ZIV-wet 1994 bepaalt immers:

“§1. De Leidend ambtenaar of de door hem aangewezen ambtenaar, de Kamer van eerste aanleg of de Kamer van beroep, kan beslissen dat het uitstel geheel of gedeeltelijk wordt toegestaan bij de uitvoering van de

beslissingen waarmee een administratieve geldboete wordt opgelegd, bedoeld in artikel 142.

Het uitstel kan toegestaan worden gedurende één tot drie jaar, wanneer binnen de drie jaar voorafgaand aan de uitspraak, geen administratieve geldboete, noch een terugbetaling van ten onrechte aangerekende verstrekkingen aan de betrokkene werd opgelegd door een administratieve of jurisdictionele instantie, ingesteld binnen of bij het Instituut.

Het uitstel wordt van rechtswege herroepen wanneer de zorgverlener veroordeeld is vanwege een nieuwe inbreuk, bedoeld in artikel 73bis, gepleegd gedurende de proeftermijn.”

Bij wet werd aldus wel degelijk een mogelijkheid bepaald om ter zake een administratieve geldboete met uitstel op te leggen.

Dit is niet het geval voor de mogelijkheid tot opschorting, doch ook dit is geen reden om tot de schending van het gelijkheidsbeginsel te besluiten.

Door het Grondwettelijk Hof werd intussen immers zowel ten aanzien van administratieve geldboeten van toepassing bij inbreuken op sociale wetten (cf. GwH nr. 105/2004 van 16 juni 2004) als ten aanzien van administratieve geldboeten van toepassing bij inbreuken op milieuwetgeving (cf. het arrest waarop de appellante zich beroept : GwH nr. 25/2016 van 18 februari 2016) in die zin geoordeeld.

Als reden hiervoor beroept het Grondwettelijk Hof zich op het feit dat de opschorting van de uitspraak van de veroordeling er voornamelijk toe strekt om bepaalde gevolgen verbonden aan de strafrechtelijke veroordelingen te vermijden, met name inzake de toegang van administratieve overheden tot het strafregister of inzake de uittreksels ervan.

Aangezien deze gevolgen niet gelden voor de administratieve geldboeten opgelegd in het kader van een rechtspleging die niet voor een strafgerecht wordt gevoerd, is het onderscheid – dat er in bestaat dat de mogelijkheid tot opschorting in dit laatste geval ontbreekt - volgens het Grondwettelijk Hof redelijk verantwoord.

Op grond van deze overwegingen besluit de Kamer van beroep dan ook dat er geen reden is om het opleggen van een administratieve geldboete ter zake strijdig te achten met de Grondwet of met het grondwettelijk gelijkheidsbeginsel.

4.2.2.3. De appellante stelt dat er minstens aanleiding zou zijn om een prejudiciële vraag te stellen aan het Grondwettelijk Hof.

Ook op deze vordering kan echter niet worden ingegaan.

4.2.2.3.a) De eerste en tweede vraag, vooropgesteld door de appellante, betreffen het ontbreken van de mogelijkheid voor de administratieve

overheid die een geldboete oplegt, om de wettigheid van de ZIV-wet te controleren overeenkomstig artikel 159 van de Grondwet of om vragen te stellen aan het Grondwettelijk Hof over de bestaanbaarheid van een wetkrachtige norm met de Grondwet en met de bevoegdheidsverdelende regels.

Deze vragen zijn ter zake echter niet dienend.

Het behoort in de huidige zaak aan de Kamer van eerste aanleg of aan de Kamer van beroep om zich uit te spreken over de vordering ingesteld door het RIZIV-Dienst voor geneeskundige evaluatie en controle tot het opleggen van een geldboete.

De Kamer van eerste aanleg en de Kamer van beroep zijn administratieve rechtscolleges (cf. art. 144, § 1 ZIV-wet 1994).

Zij beschikken, net als andere rechtscolleges, over de mogelijkheid om overeenkomstig artikel 159 van de Grondwet de algemene, provinciale en plaatselijke besluiten en verordeningen te toetsen aan hun overeenstemming met de wetten, alsook om vragen te stellen aan het Grondwettelijk Hof over de toetsing van de wet aan de Grondwet.

Of de administratieve overheid al dan niet over deze mogelijkheden beschikt, is bijgevolg niet aan de orde voor de beslechting van het huidig geschil. Dit kan dan ook geen aanleiding geven tot het stellen van een prejudiciële vraag.

4.2.2.3.b) De appellante vordert in de derde plaats om aan het Grondwettelijk Hof een prejudiciële vraag te stellen over het feit dat de administratieve overheid die de geldboete oplegt, geen toepassing kan maken van de wet van 29 juni 1964 betreffende de opschorting, het uitstel en de probatie, terwijl de justitiële rechter die bevoegdheid wel heeft.

Ook deze vraag is echter niet dienend voor de oplossing van het huidig geschil.

Zoals hoger vermeld, kan de administratieve geldboete overeenkomstig artikel 157 van de ZIV-wet wel degelijk met uitstel worden opgelegd.

Voor wat betreft het ontbreken van de mogelijkheid tot opschorting, heeft het Grondwettelijk Hof bovendien reeds uitspraak gedaan over een vraag met identiek voorwerp en luidt het antwoord van dit Hof dat het onderscheid verenigbaar is met het grondwettelijk gelijkheidsbeginsel (cf. art. 26, § 2, tweede lid, 2° van de Bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof).

Ook de derde prejudiciële vraag dient bijgevolg niet te worden gesteld.

4.2.2.4. In uiterst ondergeschikte orde vraagt de appellante dat de opschorting van de straf zou worden verleend.

In artikel 157 van de ZIV-wet is deze mogelijkheid niet opgenomen, doch krachtens dit artikel kan wel een straf met uitstel worden verleend.

De Kamer van beroep is van oordeel dat het opleggen van een administratieve geldboete op zich niet ter discussie kan worden gesteld.

Een correcte naleving van de bepalingen van de nomenclatuur raakt het maatschappelijk belang. Gelet op de verantwoordelijkheid en de zorgvuldigheidsplicht van de zorgverlener als medewerker aan een openbare dienst, is een sanctie ter zake passend. De inbreuken betreffen immers de aanrekening van niet uitgevoerde verstrekkingen en de overschatting van de afhankelijkheid van verzekerden gedurende een ruime periode. Zij hebben een niet te verwaarlozen financiële impact tot gevolg ten nadele van de samenleving en kunnen niet zo maar getolereerd worden.

Op de vraag om deze sanctie met uitstel op te leggen, kan de Kamer van beroep in de huidige omstandigheden wel ingaan en dit gelet op de penibele gezondheids- en financiële problemen waarin de appellante intussen blijkt te zijn terechtgekomen. Het uitstel wordt opgelegd over een termijn van drie jaar en moet, zo de appellante zich onthoudt van nieuwe inbreuken, toelaten dat haar re-integratie niet extra wordt bezwaard.

De beslissing van de Kamer van eerste aanleg wordt op dit punt hervormd.

*
* *
*

OM DEZE REDENEN,

DE KAMER VAN BEROEP die kennis neemt van de zaken die in het Nederlands moeten behandeld worden,

Gelet op de wet betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen, gecoördineerd op 14 juli 1994, in het bijzonder op de artikelen 144 en 145, en op artikel 112 van de Gezondheidswet van 13 december 2006;

Na beraadslaging in overeenstemming met het bepaalde in artikel 145 van de gecoördineerde wet, en artikel 19 van het Procedurereglement;

Recht doende op tegenspraak.

Verklaart het hoger beroep ontvankelijk en in beperkte mate gegrond zoals hierna bepaald.

Bevestigt de bestreden beslissing van de Kamer van eerste aanleg van 17 oktober 2016 in zoverre A... werd veroordeeld tot de terugbetaling van de som van € 31.516,91 (als saldo) en in zoverre haar wegens de weerhouden tenlasteleggingen een geldboete werd opgelegd van € 23.647,79.

Hervormt de beslissing van de Kamer van eerste aanleg van 17 oktober 2016 in zoverre er geen uitstel werd toegestaan bij de uitvoering van de beslissing tot het opleggen van de administratieve geldboete.

Opnieuw wijzend.

Zegt dat de voormelde administratieve geldboete overeenkomstig artikel 157, § 1 van de ZIV-wet 1994 wordt opgelegd met uitstel over een periode van drie jaar.

Wijst het meer gevorderde af als ongegrond.

Aldus uitgesproken door de Voorzitter op de buitengewone openbare terechtzitting van 22 januari 2019 van de Kamer van beroep die kennis neemt van de zaken die in het Nederlands moeten behandeld worden, ingesteld bij de Dienst voor geneeskundige evaluatie en controle van het Rijksinstituut voor ziekte- en invaliditeitsverzekering, opgericht bij artikel 144 van de wet betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen, gecoördineerd op 14 juli 1994, en ondertekend door:

- Mevrouw Marijke DEMEDTS, voorzitter van de Kamer van beroep;
- De heer Martin VOLCKE, griffier van de Kamer van beroep.

Volgen de handtekeningen:

De griffier,

De voorzitter,

Martin VOLCKE

Marijke DEMEDTS

De Kamer van beroep die kennis neemt van de zaken die in het Nederlands moeten behandeld worden, die in die taal de zaak heeft gehoord en er in die taal over beraadslaagde, was samengesteld uit mevrouw Marijke DEMEDTS, Magistraat-Voorzitter, dokter Vera DE GROOF en dokter André TIELENS, vertegenwoordigers van de verzekeringsinstellingen, alsmede de heer Sam CORDYN en de heer Freddy RAYMACKERS, vertegenwoordigers van de representatieve verenigingen van het verpleegkundigen; de leden-geneesheren en leden-verpleegkundigen hebben aan de beraadslaging deelgenomen bij wege van advies. De Kamer van beroep werd bijgestaan door de heer Martin VOLCKE, griffier in de Kamer van beroep.

